

PIZZA ORIGINALA ... od Pizza Mana

Ladislava Vrábela! To by nikdo neřekl. KDO JE VLASTNĚ LADISLAV VRÁBEL? (Rozhovor)

- CZ24 News | 3. prosince 2022

ČESKO: Exkluzivní rozhovor „E-republice“ poskytl Ladislav Vrábela, svolavatel masových demonstrací, enfant terrible České republiky.

Lev Nikolajevič Tolstoj napsal autobiografickou knihu „Dětství, chlapectví, jinošství“. Jaké bylo to Vaše?

Dětství...

Narodil jsem se v Českém Krumlově dělnickým rodičům. Matka a otec se ovšem rozešli v mém útlém věku, řekněme, když mi byly dva roky. Dětství jsem trávil převážně s otcem a babičkou v Českém Krumlově, matka žila v Praze. Moje první vzpomínky jsou na matku, jak mi dává dárek, další pak na přetahování se o mě v taxíku s otcem na křižovatce, když auto zastavilo a na schovávání mě pod stolem, když mě matka nechtěla vydat otcí. Nejsou to veselé vzpomínky.

Chlapectví...

Od mých necelých šesti let měl otec novou manželku, která mě naučila disciplíně. Trávil jsem hodně času v domácím vězení. Rád jsem seděl v dětském pokoji opřený o topení a četl knihy. Když jsem směl, šel jsem rád ven s kamarády. Hodně času jsem strávil úklidem domu, prací okolo domu, staráním se o mladší, nevlastní sestru. Ani tuhle část svého života nepovažuji za tu nejšťastnější. Lidé mě považovali za hodné dítě, ve škole jsem vynikal.

Jinošství...

Okolo mého patnáctého, šestnáctého roku se můj otec začal rozcházet s mojí nevlastní matkou, která měla vážnou psychickou diagnózu. Pro mě to znamenalo útěky z domova a od šestnáctého roku jsem se prakticky již domů nevrátil. Studoval jsem prestižní školu, ale s nabytou svobodou to bylo čím dál tím těžší. A tady, ač to tak možná nebude na první pohled vidět, začínají ty hezčí roky mého života.

Jaký byl Váš vztah k drogám (nikotin, alkohol, THC apod.). Podle Vašeho vyjádření jste kouřil marihuanu v množství větším než malém. Dalo Vám to něco pozitivního?

Negativního?

V šestnácti, sedmnácti jsem poznal hašiš, marihuanu, alkohol a velké lásky. A vyhlášený českokrumlovský rockový klub Pingi bar a diskotéky. Ale také diskotéky v Českých Budějovicích a krásné holky z ekonomky, vedlejší zdravky a také ze zdravky z Jindřichova Hradce. To dospívání bylo divoké a krásné. Koneckonců, můj syn se narodil několik měsíců před mým osmnáctým rokem života.

Byl/jste spíše zastáncem nezávazných partnerských vztahů, nebo jste vždy hledal něco trvalejšího?

Každá z mých lásek byla ta pravá, ta jediná a ta největší. Vždycky to bylo napořád a dal jsem do toho všechno. Proto byly ty rozchody tím jediným v životě, co mě skutečně bolelo. Někdy tam ale byly i rychlé lásky krásy, dokonce někdy i více najednou. V zásadě jsem ale absolutně nepoučitelný romantik a o hledání pravé lásky píšu už dvacátým rokem knihu.

Za jakých okolností jste začal podnikat a proč?

Z obchodní akademie jsem odešel, a to i přes přemlouvání paní ředitelky a profesorů na konci druhého ročníku. Živil jsem se tou dobou docela slušně hrou kulečnicku v nočních barech o peníze a

stánkovým prodejem. Když se ale ukázalo, že se budu muset starat o dítě, můj otec mi našel zaměstnání v továrně na pozici "mazač strojů". To mě nijak moc neoslovilo, tak jsem si našel práci ve vinárně jako číšník. Ta vinárna vůbec ekonomicky nefungovala, tak jsem majitelce začal radit a na oslavě mých osmnáctých narozenin jsem jí řekl, že chci být manažerem provozovny a že chci plat deset procent z obrátu. Ona souhlasila, ale dala mi jen osm procent. V každém případě jsem z bankrotujícího podniku udělal funkční restauraci. Můžete se tam podívat, funguje dodnes. Je v Rybářské ulici a jmenuje se Babylon. Ta situace ale nevydržela dlouho. Přítel majitelky podniku na mě žárlil, i když ona byla o třicet let starší. Jednou, když jsem přijel v noci zavírat podnik, na mě čekal na dvoře se sekerou. Majitelka se mi omluvila, vyplatila mi štědrou výplatu a musel jsem jít dál. Zkusil jsem další restauraci, kde jsem také udělal velmi rychlou kariéru, ale tam nebyli tak štedří, tedy nedokázali dodržet dohodnuté provize.

PIZZA ORIGINALA Ladislava Vrábela

Po zkušenosti ve třech restauracích jsem už nechtěl pracovat pro cizí a nechal jsem si vystavit živnost na hostinskou činnost. Za pomoci otce, který mi nakoupil zahradní nábytek, jsem si pořídil venkovní kavárnu v českokrumlovském divadle. V podstatě jsem si pronajal jednu místnost za tisícové položky, domluvil se, že si postavím nábytek na trávník mezi parkovištěm a budovou. Koupil jsem si za čtyři tisíce použitý kávovar a za dalších několik tisíc pár skleniček, šáleků a sklenic a začal dělat lidem kafe a poháry. Jedním z mých zákazníků byl pan režisér Jiří Menzel. A to si dokážete představit, jak jsem byl v osmnácti pyšný, když mi pochválil pohár s čerstvými borůvkami.

Váš první životní pád?

Život je neustálým vstáváním ze země a snahou vznést se do oblak. Není-liž pravda?

V jistém smyslu jste padl na dno. Ekonomicky to asi dno bylo, že?

Ano. Dvakrát. Poprvé to bylo ve dvaceti. Po vojně jsem odjel za svojí matkou, která žije od roku 1985 v Německu. Ona měla tou dobou diskotéku a to se mi líbilo. Sice jsem hodně pracoval, ale ještě víc jsem se bavil. Už na vojně jsme kouřili hodně marihuany, co také jiného dělat v tom zeleném vězení, ale v Německu byla marihuana skvělá. A skvělé technoparty. A lidé na tanečních party na extázi byli naprosto úžasní. V tranzu, ale na jedné vlně, přátelství, láskyplní a bezstarostní. Většina z nich extaticky šťastných. To mě ohromně inspirovalo a když jsem se vrátil do Čech, chtěl jsem otevřít klub.

Nejdřív jsem si pronajal hotel na Červené Lhotě (je tam jen jeden) a provozoval tam přes sezónu restauraci. To byly rychlé a velmi dobré peníze. Pak jsme se s přítelkyní přestěhovali do Českých Budějovic. Ona začala chodit do jazykové školy a pro mě se otevřel vnitřní svět. S marihuanou a LSD jsem začal číst Timothy Learyho, začal jsem poslouchat psychedelickou hudbu, malovat a psát. Od Learyho jsem se dočetl o vnitřním světě, o energiích a meditaci. Otevřel jsem klub, ale přes objevování vnitřního světa jsem neměl příliš času na realitu světa obchodního.

Pár věcí se nepovedlo, majitel domu nepředal slíbenou kuchyni a z nápojů ve večerních hodinách maloměstského českobudějovického života se mi nepodařilo vyždímat dostatek financí na straně příjmů. A na straně výdajů čísla nemilosrdně rostla. Po třech měsících tohoto krásného, malého klubu, několika LSD výletů a asi dvousettisícového mínusu ve výsledku hospodaření jsem se na první pohled zamiloval do holky, které bylo sedmnáct, ale už od čtrnácti let měla zkušenosti s heroinem. Ten opiátový klid mě naprosto fascinoval. Když jsem pochopil, že v klubu můžu dělat tak akorát další mínus, rozhodl jsem se o ukončení provozu. Podnik jsem zavřel a s mojí novou láskou jsme se

rozhodli, že odjedeme na konec světa – někde na ostrov okolo Afriky a tam budeme spokojeně žít, pěstovat si trávu a relaxovat pravděpodobně až do smrti.

Odjeli jsme stopem každý jen s taškou, ale na ostrov okolo Afriky jsme nedojeli. Nejdřív jsme poprvé viděli moře a to mě opravdu dostalo. Bylo to v Janově. Četl jsem tou dobou Alchymistu od Paula Coelho a všechno bylo mystické, plné hledání pravdy, jednoty světa a tajného pokladu. Pak jsme odjeli do Portugalska, kde jsem viděl nejkrásnější místo na světě. Tam nám už ale pomalu docházely peníze. Odjeli jsme tedy do Itálie, kousek od Neapole měla být česká komunita. A tam nám peníze došly. S posledními asi dvaceti korunami jsme šli do cukrárny, jestli tam mají za ty peníze něco k jídlu.

Pochopte, že to pro mě bylo dost těžké, protože jsem měl od svých šestnácti spíše hodně peněz. Rozhodně víc, než moji vrstevníci. A teď jsem najednou neměl dost peněz na jídlo. Paní v cukrárně byla moc milá. Dala nám dva velké sladké chleby plné nutely. Skoro jsme to nemohli sníst. A to bylo poprvé, kdy jsem zjistil, že existují žebráci. A najednou jsem se stal jedním z nich. Později jsem ve Francii potkal kamaráda, který mě naučil žebrat řekněme profesionálně. Napsal mi kartičku "J'accepte tout travaille or une piece pour manger. S.V.P." jestli si to pamatuju dobře a ukázal mi, kde stát na křižovatce a jak to vlastně funguje. Práci jsme dostali jen jednou, pokud si dobře pamatuji, a to úklid zahrady, ale peníze nám lidé dávali pořád a to dostatečně. Stačila hodinka na křižovatce a měli jsme obvykle pět se korun.

Pizzu jsme také na vánoce udělali bezdomovcům v azyláku. Tihle na fotce jsou zaměstnanci, kteří se o ně starají. Sám jsem byl na ulici, vím, jak je dobré dostat nějaký dárek.

A morálně?

Morálně jsem nikdy nepadl. Vyrůstal jsem na knihách o Vinnetouovi a Old Shatterhandovi, takže jsem morálně vybavený. Kromě toho můj otec je morálně naprosto rovný a moje babička také. Celá naše rodina má velmi vysoko položené morální hodnoty. Přesto pro mě není problém někomu ublížit, pokud on ublížil předtím mně a zastaví ho to do budoucna. Není pro mě problém si od někoho něco násilím vzít – tedy pokud si tím vezmu to, co on ukradl předtím mně, a není možné si to vzít jinak. Není pro mě problém násilí, pokud ochrání někoho jiného před násilím, ale v zásadě jsem velmi nenásilný a nekonfliktní člověk a násilí se vyhýbám, jak můžu.

Co jste si vzal ze svých pádů? Hořkost? Pocit křivdy? Pokoru? Touhu vítězit?

Ve dvaceti letech jsem se poprvé setkal s duchovními učiteli a zjistil jsem, že život je oslavou radosti, ale také noční můrou a že zde platí určitá pravidla. A tím základním pravidlem je zákon příčiny a následku. Zjistil jsem, že svůj život si svými myšlenkami, slovy a činy vytváříme sami, že nikdo jiný není zodpovědný za to, co prožíváme, jen my sami. Jen my sami rozhodujeme o svém životě a to totálně. A díky tomu jsem se začal zabývat tím, jaký život vedu, a začal jsem se vědomě snažit být lepším člověkem pro ostatní a vytvořit si vnitřní pohodu sám pro sebe.

Trávil jste dost času v zahraničí, jakými jazyky se domluvíte?

Ve škole jsem mluvil a psal plynule rusky, celkem dobře. To musím říct na prvním místě, ať je nějaká legrace a provokace. Bydlel jsem v Německu, ale poslední roky moc německy nemluví. Žil jsem s Polkou tak rozumím polsky, ale mluví málo. Stejně jako srbsky. Rozumím dost, ale "pričam samo malo". Anglicky mluví a píšu tak normálně, slovensky rozumím, ale nehovořím a česky umím docela obstojně. Napsal jsem přes tisíc článků a když si to po sobě přečtu, můžu psát i spisovně a bez hrubých chyb. Francouzsky jsem se trochu učil, ale umím si tak akorát objednat kafe a španělsky a

portugalsky umím říct, že jdu spát.

Jak byste řekl, že máte přednosti? Bavilo by Vás spíše stavět pece pro pizzu nebo současné realitní makléřství?

Nebaví mě ani jedno. Když jsme zavírali pizzerii, lidé za mnou chodili a říkali, "to nemůžeš udělat, vždyť to nikdo jiný tak neumí. Ty jsi nejlepší". Tak jsem jim říkal, že dokážu i jiné věci a že v tom pečení pizzy nevidím až zas tak velký smysl.

Stavba pece v nové restauraci 2021

Jak důležitý je pro Vás úspěch v profesním životě?

Nevím, asi je důležitější, aby to bylo dobře pro společnost celkově. Jeden člověk důležitý není, ostatních je mnohem víc. Je to čistá matematika.

Co byste řekl o své manželce?

To Vám nepovím, nebo jí budete chtít také... Ale dobře. Moje manželka je skvělý, inteligentní člověk s hlubokým smyslem pro spravedlnost. Pochází z rodiny intelektuálů, kde oba dědečkové a jedna babička byli partyzáni v Jugoslávii. Jeden z jejích dědečků učil na vojenské akademii, babička byla novinářkou v nejlepších jugoslávských novinách a druhá babička byla velmi úspěšnou politickou vedoucí v největší jugoslávské stavební firmě. Matka mojí manželky byla hlavním ekonomem letiště v Bělehradu a otec rebel – intelektuál. Obě rodiny adoptovaly sirotky. Manželka vystudovala zubní techniku a pak ještě do války studovala politický žurnalismus. Ráda fotí a nechce být focena. Už si ale nějak tak zvykla se vídat na titulních stranách Iděsů a Blbinek.

Ve Vašem aktivismu Vás manželka spíše podporuje nebo od něj zrazuje? Jde přeci jenom o činnost nevďěčnou a nebezpečnou.

Vidíme věci velmi podobně. Třeba když ze Senátu přesunuli hlasování o novele pandemického zákona zpět do Parlamentu, jeli jsem zrovna do práce. Když jsme se to dozvěděli, jen jsme se na sebe podívali a bylo jasné, že strávíme další den až do noci promrzlí před Parlamentem. Prostě nebyl nikdo jiný, kdo by si vzal megafon a křičel do něj. A ona mi nosí čaj a sušenky. Je to ale tak, že představa budování politické strany, což nám někteří doporučují, je pro nás noční můrou. Takže to asi dělat nebudeme a budeme spíš pokračovat v tom, co děláme, dokud to bude třeba. Pak bychom raději užívali trochu klidu a poznávali cizí země. Zatím to ale je tak, jakože nás povinnost volá. A s manželkou řeším všechny strategické věci. Nebo aspoň většinu. Ona je Srbkou, ale České republice dává opravdu hodně. z mého pohledu víc, než většina Čechů. Času, energie i myšlenek.

Žijete tak trochu i v Srbsku. Vidíte tam stále jizvy poslední války? Řekl byste, že i lidé v sobě nosí hořkost, křivdu a trauma nebo je vše překonáno?

V Srbsku bydlím. Prvních deset let bydlela moje manželka se mnou v Čechách, teď se situace otočila a jsem s ní v Srbsku. Před deseti lety, když jsem do Srbska přijel poprvé, byli Srbové národem sraženým na kolena. Ta věc se ale úplně změnila. Dnes už jde opět o hrdý národ lidí, kteří se zvedli a jdou dopředu. Dnes je Srbsko jednou z nejzajímavějších zemí. Co do ekonomické stability, vojenské neutrality a občanské svobody. Ti lidé jsou skvělí. Moc hezky se k sobě chovají. Je příjemné být dnes v Srbsku.

Upadl jste do dluhů. Čím to?

To je dlouhý příběh. První exekutoři přišli s tím, že jsem nezaplatil v době mé školy-neškoly-rebelie jízdenky za autobus a následné pokuty. Tou dobou (když jsem neplatil jízdenky a pokuty) mi to bylo

úplně fuk a o existenci exekutorů jsem ani nevěděl. Když pak přišli a řekli, že chtějí 85 tisíc, zrovna jsem se sbíral z ulice a začínal se vracet do ekonomického života. Bylo to moc peněz a splácel jsem je pomalu. A také mě to dost štválo. Právě jsem otevřel po delší době svůj nový podnik, malou pizzerii, kterou jsem stavěl s velmi malým rozpočtem. Poté, co jsem pizzerii otevřel a začala fungovat, ulici, ve které pizzerie byla, začalo rekonstruovat skvělé město České Budějovice a na tři měsíce celou ulici zavřelo. Nikoho moc nezajímalo, že musíme platit náklady na život a náklad na byznys. Podařilo se mi ale zkontaktovat tři politiky z radnice z ODS (všichni tři náměstci primátora a jeden později primátor) a ti mi pomohli se přestěhovat do městského domu o ulici vedle. Jako na potvoru v tom domě ale bydlel a bydlí tajemník magistrátu, který ty prostory restaurace, kam jsem se přestěhoval, slíbil někomu jinému.

Vlevo Přemysl Horák, ODS, který nás krátce poté vyhodil. Holt ... ODS

A začal boj. Soused shora se pokoušel mě z prostorů vyhodit a ti zmínění politici se mě snažili chránit. Poté, co jsem dostal výpověď z nájmu bez udání důvodu, jsem se naštvál, šel se s městem soudit a začal psát o korupci. O korupci na radnici, na krajském úřadě, v městských firmách a na městském majetku. Tato moje protikorupční práce trvala osm let. Můj web, kde jsem publikoval, zálohuje Národní knihovna a také jsem měl pravidelné rubriky v novinách. Zastavil jsem mnoho korupčních projektů, zachránil spousty peněz veřejným rozpočtům (stamilióny) a stal se trnem v oku mnoha politikům a úředníkům. Tenhle příběh je sám o sobě na knihu. Také mě to ale hodně stálo. Ekonomicky. Statisíkové pokuty, stovky kontrol úředníků, desítky správních řízení a několik soudních sporů. Nakonec jsem po osmi letech přišel o pizzerii, kavárnu a byznys s plovoucími bary na řece Vltavě a také mi zůstaly dluhy. Zjistil jsem, že proti politické a úřednické mafii vyhrát nelze. Zadarmo to ale nedostali.

Podnikatel šlape politikům na paty, na webu píše o aférách i korupci

neděle 11. prosince 2011 186

Politické kauzy, aféry, skandály, korupci i drby. To vše zveřejňuje na svém webu Ladislav Vrabel z Českých Budějovic. Provozovatel pizzerie U Žáby získává mnohdy výbušné informace a politici jsou z něj nervózní. Například loni v

Kritika lokálních nešvarů je podobně jako v normalizačním Československu mainstreamem vítána

Procházíte insolvenční. Co byste k tomu řekl? Kdy by ten proces měl skončit?

Předpokládám, že ten proces skončí brzy. Nepředpokládám, že by mě soudce nechal proces insolvence dokončit. Už teď udělal několik protizákonných postupů a za některé dostal i kázeňský postih. Jde o velmi sebevědomého a cílevědomého soudce. Určitě se mu nelíbí, že byl nadřízeným kázeňsky pokárán za porušení zákonnosti svých postupů. Kromě toho právě řeší Ústavní soud námitku proti jeho postupu. Je proti mě zasedlý. Předpokládám, že kvůli protivládním aktivitám.

Vrabel s kamarády z JAR a USA

S pořádáním demonstrací jste začal na (anti)kovidové téma?

Ne. Šlo o porušení ústavních práv. Proti kovidu si vezmu lék.

Co byste řekl k okolnostem vzniku „Plánu Česká republika na 1.místě“?

Byl to proces. Také jsem dřív věřil multikulturalismu, také mi dřív Západ imponoval. Jenže tím, že jsem na Západě strávil tolik času, a to ve všech možných sociálních vrstvách, jsem dostal možnost ty růžové brýle odložit. A tak jsem objevil, že multikulti a globalismus nejsou jen krásným snem, ale skýtají také nebezpečí.

A pak jsem si všiml, že máme v České republice problém s nedostatkem národní hrdosti. A tento problém nedostatku národního sebevědomí a lásky k vlasti umožnil totální rozkradení naší země. A

když jsem k tomu připojil současnou světovou politickou situaci a globalistické snahy elit o celosvětovou nadvládu, řekl jsem si, že s tím něco udělám a napsal jsem *Plán Česká republika na 1. místě!*. Začal jsem o nebezpečí globalismu mluvit ve svých videích a oznámil, že udělám demonstraci. Velkou motivací také byla snaha naší vlády o zatažení České republiky do války.

Po první z velkých demonstrací 3.9.2022 jste se nepohodl s Jiřím Havlem, na jehož stranu se postavili tzv. odborníci. Pan Havel o Vás říkal, že jste takový „bořící“ typ. Že máte talent na rozbíjení a na zákony a nařízení moc nehledíte, zatímco on je zákonů dbalý a konstruktivní, tvůrčí člověk. Co Vy na to?

Oni teď svolávali na Letnou demonstraci a oznamovali účast 300 – 500 tisíc lidí. Slibovali “okamžité řešení problémů energií, vysokých cen, inflace,..”. Přišlo jim do 2 tisíc lidí, a ti žádné okamžité řešení nedostali. Tím se podle mě ti chlapi zařadili po bok Andora Šándora. Ten snad ale aspoň prodal nějaké ty bunkry.

Foto z “Vrábelovy” demonstrace

Čím si vysvětlujete, že odborníci s panem Havlem přilákali na Letnou pouhý zlomek demonstrantů Vámi organizovaných demonstrací?

Lidé mají oči k vidění, uši ke slyšení a hlavně hlavu k přemýšlení.

Nemyslíte, že někteří odborníci mají prostě strach “podepsat” požadavek na vystoupení z NATO, EU a dalších globalistických struktur?

Před půl rokem nikdo z nich ani o takových věcech nepřemýšlel. Kromě Jirky Havla. Honzu Skalického zajímá kanál Dunaj-Odra-Labe a ministerstvo dopravy, Ivana Noveského a Vladimíra Štěpána zajímá elektřina a plyn, Zdeňka Jandejska zajímá zemědělství, Martina Kollera ministerstvo obrany, Petra Bohuše vytvoření nezávislého kanálu na ČT. Jsou to chlapi chytrí a schopní, ale specializovaní na své obory a své pracovní projekty. Oni vnímají ty jednotlivé agendy, ale nějak jsem nepostřehl, že by se zabývali příčinnou těch problémů – aplikací procesu globalizace. Vlastně pan Štěpán ano. Ten mluví o vyvádění majetku českých občanů a připravení lidí o jejich obydlí, aby sem mohli přijít lidé odjinud, takže ten klepe na dveře kritiky globalismu, ale asi úplně nesdílí můj pohled, že současné problémy společnosti jsou plánovanými kroky na cestě do digitálního nového světového řádu.

Jak vidíte konflikt Ukrajina - Rusko? Pomáhal byste ukrajinským uprchlíkům?

Pomáhal jsem ukrajinským uprchlíkům. Nejdřív jsem 3. 3. jel na hranice se Slovenskem autobusem s kamarády a přivezli jsme 49 lidí. Reagovali jsme na zprávy o zmrzlých matkách s dětmi. Pak jsem tři z nich zaměstnal u nás v pizzerii.

Ten konflikt je složitý. Ukrajinské fašistické síly nikdy neměly dostat prostor k připojení se k armádě a parlamentu. Od roku 2014 se problém Donbasu, resp. neplnění Minských dohod řešil málo, pomalu a nedostatečně. I Vladimír Putin před týdnem prohlásil, že kdyby Rusové přišli na Donbas dříve, bylo by tam méně utrpení. Západ této krizi také příliš nepomohl. Podle ruských odhadů na Donbasu od roku 2014 zemřelo více než 14 tisíc lidí a to je opravdu moc. Ukrajina měla zůstat tzv. nárazníkovou zónou a Západ s Východem měli uzavřít dohodu o tom, že na Ukrajinu nebudou dodávat ani své zbraně, ani své vojáky. Jenže to by Ukrajina musela mít jiné vedení a Deep state jiné zájmy.

NATO mělo být po ukončení Varšavské smlouvy rozpuštěno, protože pozbylo svou funkci a řekněme si to upřímně, když pustíte nadržného psa na ulici, můžete mu říkat, jak chcete, aby byl pasivní.

Prostě bude hledat fenu, na kterou by skočil. A tenhle pes prostě dospěl v roce 1999 a od té doby dostává spoustu dobrého krmiva a čím dál víc teritoria.

Globalistické elity mají zájem o ovládnutí světa a nastolení té jediné správné liberální demokracie a současné vedení RF jim v tom překáží. Do toho nám hoši na Východě přišli s tím zvláštním označením BRIC, které rozšířili na BRICS a teď tu máme pravděpodobně nový model pro svět. A ten je úplně jiný, než by se mohl líbit Fedu, OSN (toho moderního progresivistického), [WEF](#), NATO nebo současné EU.

Začíná celospolečenský boj o budoucnost světa mezi dvěma modely a vítěz bude příštím vůdcem světa. Buď to bude digitální realita globalistických světových elit, nebo zvítězí Východ. To, s čím myšlenkově přichází Vladimír Putin, je o potřebách jednotlivých států a vzájemné kooperaci, ale uvidíme, kam se bude ruský model ubírat dále. Čínský model experimentů se sociálním kreditem, CBDS, zero tolerance ke kovidu a další totalitní perly mě dost děsí. Je tu ještě možnost, že by Západ zvolil cestu trumpovského *America first*, orbánovského národního zájmu, švýcarské demokracie, srbské neutrality a prosperity a českého *Plánu Česká republika na 1. místě!* To bych si přál.

Paní ministryně obrany Černochová říká, že vojenská pomoc Ukrajině je podobná jako pomoc Spojených států Británii nebo Sovětskému svazu v boji proti Hitlerovi. Co Vy na to?

Paní ministryni Černochovou bych mohl naučit dělat dobrou pizzu. Pokud by to nezvládla, naučil bych jí, jak uklízet restauraci. Když třeba uklízím toalety, dělám tu práci opravdu precizně a jak se říká, z podlahy by se dalo jíst. Myslím, že by tak paní Černochová mohla dělat něco, co by bylo užitečné a na co by její intelektuální kapacita byla dostatečná.

V dětském domově v Boršově, s panem ředitelem vezeme dětem pizzu.

Jak realistický se Vám zdá požadavek na vystoupení z globalistických struktur? Znáte osud Řecka ztvárněný ve filmu „Dospěláci v místnosti“ podle knihy a vzpomínek Janise Varoufakise

Knihu pana Varoufakise jsem nečetl, film neviděl, ale možná bychom mohli pana Varoufakise pozvat na některou z našich demonstrací. Určitě by to bylo zajímavé. Ale k dotazu. Možné je leccos. Pokud projdeme ekonomickým kolapsem a válkou, budeme stavět hodně zdola. Pak je důležité mít pochopení pro situaci, abychom věděli kudy a kam chceme jít. Pokud nebudeme znovu začínat z trosek a budeme měnit to, co je, bude to jiné, ale ne nemožné. Podívejte, kolik lidí by Vám řeklo o vystoupení z globalistických struktur a organizací před rokem? Nikdo? Před půl rokem? Nikdo? A

dnes? Je to celkem skloňované téma. Věci se mění a lidé chápou. Pokud pochopí dostatečné množství lidí, kde je příčina našich problémů, politici to budou muset reflektovat.

Přemýšlíte o dráze politika? Nebo věčného rebela, aktivisty?

Když se nás ptali na základní škole v páté nebo šesté třídě, čím budeme, napsal jsem, že budu dělat prezidenta. Kamarádi mě pak nosili na rukou, že jsem prezident. Tak když mi to nabídnete, tak to vezmu. Obvykle se ale prezidentem stává politik, který zvládl udělat až přespříliš kompromisů v situacích, kdy bylo třeba říct jasné "ne", dokázal zavřít mnohokrát oči, neslyšel a zamknul si ústa na zámek. Tohle moc neumím. Kromě spánku oči nezavírám, uši mám otevřené, ani je zavřít neumím, pusku skoro nezavřu a když je třeba říct "ne", obvykle řeknu "ne".

Na dráhu profesionálního politika se nechystám, ale proti státnímu teroru, cenzuře a vytváření lidského neštěstí se asi budu stavět tak nějak vždycky. Možná v příští vládě založím Ministerstvo štěstí. Dám dohromady tým psychologů a vytvoříme program na pozitivní ovlivňování společnosti, aby k sobě lidé byli lepší, přátelštější, ohleduplnější. Čím lépe se k sobě lidé chovají, tím lépe se žije. Když se člověk uvolní mezi přátelskými spoluobčany, cítí se šťastnějším a bude i produktivnějším. To by byla určitě dobrá investice do budoucna. Ale teď tu máme dovoz ukrajinských vojáků, začínající válku, energetickou krizi, vznik programu Pandemické připravenosti, Zelený úděl, počínající potravinovou krizi, ekonomický kolaps za dveřmi, atd.. Je potřeba řešit problémy, které máme před nose. A nejlepším řešením je odstranění příčin všech těchto problémů. A tím se zabývá plán "Česká republika na 1. místě!".

Blíží se vánoční svátky. Jak je obvykle prožíváte a jak se chystáte na ty letošní? Co byste k Vánocům a do nového roku popřál občanům České republiky?

Vánoce poslední roky obvykle trávím charitou. Peču pizzu dětem v dětském domově, hasičům, personálu dětského oddělení nemocnice v Českých Budějovicích a lidem do Azylového domu. Ty jim také dovážím. Pak, odpoledne, jedu k mému otci, babičce, sestře a synovci. Potkám se s mojí synem a probereme život. Letos pro mě budou vánoce jiné. Ještě nevím jaké. A co bych popřál lidem? Aby měli uvnitř pohodu a klid, světlo a dobrou energii. Aby byli obklopeni skvělými lidmi, teplem rodiny, teplem topení a bez obav si užili svátky s rodinou a přáteli. Hodně štěstí, pevného zdraví a vášnivě lásky. A bacha na rybí kosti ☐

ZDROJ